

[Statsministeren.]

at foretage en vurdering af den økonomiske situation, når vi kender resultatet af overenskomstforhandlingerne.

Må jeg sige til hr. Per Hækkerup, som jo på vanlig vis havde mange muntre bemærkninger med, forstår jeg, i og for sig et alvorligt sigte, at det kunne ikke undgå at slå mig, da hr. Per Hækkerup talte så varmt om forholdet mellem budgetter og nationalindkomst, og der var jo mange gode råd til os andre om at se tilbage. Jeg skal kun give hr. Per Hækkerup ét råd, og det er overkommeligt at følge. Det er, at han nøjes med at gå tilbage og se, hvad socialdemokratiet i den korte tid, det har været i opposition, har lovet at ville påføre staten af nye udgifter, og ser dette i sammenhæng med det samtidige krav om lempelse af finanspolitikken, nedsættelse af skatter. Det er en form for oppositionspolitik, hr. Per Hækkerup aldrig ville have accepteret, da socialdemokratiet var i regering. Jeg vil bruge et af hr. Per Hækkerups egne udtryk: det ved hr. Per Hækkerup, og derfor bør han sige det. Og må jeg så sige, at alt dette, at man fra socialdemokratiets side stiller en masse ønsker op — en hel masse forståelige, nogle måske lidt vanskeligere forståelige — som man ved vil medføre meget betydelige udgiftsforøgelser og samtidig stiller krav om skattelettelse, det giver én næsten en fornemmelse af, at socialdemokratiet troede, at tyngdeloven holdt op med at gælde, dengang de gik ud af regeringen. Men den gælder stadig væk.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen):

Først en bemærkning til hr. Poul Dam, som efterlyste en rentedeklaration, der skulle fortælle, hvordan renten skulle være langt ud i fremtiden. Det kan jeg måske besvare med et billede. Det er jo sådan i visse flyvemaskiner, at når man har sat kursen, kan man sætte en automatisk pilot på, der klarer det, indtil man nærmer sig landingen. Sådan er det nu ikke i det økonomiske liv; det er ikke sådan, at vi kan

lægge en kurs og sige, at så og så langt ud i fremtiden må dette bestemte tal aldeles ikke ændres, det deklarerer vi herved højtideligt. Det tror jeg ikke ville være nogen rimelig form for rentepolitik eller økonomisk politik i det hele taget i en så foranderlig verden som den, vi lever i.

Hr. Kai Moltke spurgte, om de tyske reguleringer også gælder over for Danmark, om de kun gælder over for fællesmarkedet. De gælder over for alle lande. Han spurgte også om Nationalbankens salg af obligationer i foråret. Jeg kan sige, at det drejede sig om ca. 400 mill. kr., og at købet i de senere måneder har været ca. 1.500 mill. kr.

Til hr. Lysholt Hansen først en kort bemærkning om det omtalte interview i venstres månedsblad, hvori hr. Lysholt Hansen ikke havde fundet et ord om, at pressen skulle orienteres offentligt. Jeg nødsages til at bede om tilladelse til et ganske kort citat. Der står side 340:

„Vi er alle enige om, at der skal være fuld offentlighed omkring den politiske beslutningsproces. Pressen skal løbende orienteres, fordi offentlighed er demokratiets livsnerve, som under ingen omstændigheder må overskæres.“

Disse var ordene.

Så er der de økonomiske spørgsmål, hr. Lysholt Hansen rejste over for mig. Først om likviditeten i november måned i virkeligheden var ret meget større, end den var i fjor på samme tid. Svaret er, at likviditeten i bankerne ved udgangen af november var 1,3 milliard kr. større end i november 1967. Så kan man sige: ja men nu skal der så altså bindes 1 milliard, og så er der kun nogle få hundrede millioner kr. yderligere. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at aftalen om bindingen jo først skal effektueres i løbet af tidsrummet frem til udgangen af januar, så det er altså ikke ud af det beløb, man nødvendigvis henter pengene.

Med hensyn til pukkelens størrelse forstod jeg det sådan, at hr. Lysholt Hansen var nervøs for, at der kunne komme en ny pukkel. Jeg forstod det sådan, at der tænktes